

Ingenmansland

Tänk, jag kan uppleva det ibland

som om tillvaron vore ett ingenmansland

mycket ödsligt, men tätt minerat.

Där vandrar jag kring med en stav i min hand

som spanare från ett förlorat förband

som fienden har infiltrerat.

Jag väljer sparsmakat var jag skall gå

och trippar så mjukt och försiktigt på tå

från gryningen till sena kvällen.

När skymningens skuggdagar börjar bli grå

stegras min skräck tills den når en nivå

där det enda som kvarstår är Smällen.

Då nyper jag mig duktigt hårt i min arm

och smärtan som sprider sig ljuvlig och varm

förtäljer att jag ännu lever.

Väl vilar jag då vid min älskades barm

och lovar med stöd av den lummiges charm

att aldrig mer dricka Genever!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren © anakreon med Poeter.se id #13189 innehar upphovsrätten